

21.08.2023 PONEDELJEK Pij X., papež		
22.08.2023 TOREK Devica Marija Kraljica	KAPELA ob 19h	+ MARIJA VRAN, Tomaj 97
23.08.2023 SREDA Roza iz Lime, devica	KAPELA ob 19h	++ CONTE, pn. Križ 145
24.08.2023 ČETRTEK Jernej, apostol		
25.08.2023 PETEK Ludvik IX., kralj		
26.08.2023 SOBOTA Marijin spomin		
27.08.2023 21 NEDELJA MED LETOM	KAZLJE ob 8.30 TOMAJ ob 10.00	++ SERAŽIN, Kazlje 29 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

ŽUPNIJA TOMAJ

20 NEDELJA MED LETOM

Štev.34/LETO XI.

20. AVGUST 2023

Jezus hvali vero poganske žene

Iz svetega evangelija po Mateju (Mt 15,21-28)

Tisti čas se je Jezus umaknil v tirsko in sidónsko pokrajino. In glej, prišla je kánaanska žena iz tistih krajev in

vpila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! Moja hčer zelo mučijo hudobni duhovi.« Vendar ji ni odgovoril niti besede. Tedaj so pristopili njegovi učenci in ga prosili: »Odpravi jo, ker vpije za nami.« Odgovoril je in dejal: »Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.« Prišla je, padla predenj in rekla: »Gospod, pomagaj mi!« Odgovoril ji je in dejal: »Ni lepo jemati kruha otrokom in ga metati psom.« Ona pa je rekla: »Tako je, Gospod, pa vendar tudi psički jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.« Tedaj je Jezus odgovoril. Rekel ji je: »O žena, velika je tvoja vera! Zgodí naj se ti, kakor želiš!« In njena hči je ozdravela tisto uro.

Duhovna spodbuda

VERA KANAANASKE ŽENE

Jezus potuje po poganski deželi in naproti mu pride Kanaanka in začne vpiti: »Usmili se me, Gospod, Davidov sin. Mojo hčer kruto muči demon." Toda Jezus ji sprva ne reče niti besede: čemu ta osornost? Bolj kot o trdoti govorimo o trdnosti. Jezus je bil poslan predvsem za Izrael in je zvest svojemu poslanstvu: »Poslan sem bil samo k izgubljenim ovcam Izraelove hiše«. Njegovo poslanstvo, je mislil Jezus, je usmerjeno predvsem k Judom, da jih reši, ponovno združi in nato pošlje, da oznanjajo evangelij vsemu svetu. A za vsem tem načinom početja se skriva tudi »božanska strategija«! Prav tako je treba zapomniti, da molitve v nobenem primeru ni mogoče zmanjšati na avtomatsko delitev uslug. Lahko govorimo in jokamo k Bogu, lahko jokamo z Bogom, vendar mu ne moremo vsiljevati svojega časa in pogojev. Samo Gospod ve, kaj je resnično dobro za nas: samo od nas zahteva, da mu zaupamo!

Tu je torej posredovanje apostolov: "Poslušajte jo, ali ne vidite, kako kriči za nami?". V njih lahko vidimo nekakšno mešanico med dobrotinstvo in ... sitnostjo! Kljub Jezusovi zavrtnitvi ženska ne odneha: »Gospod, prosim, pomagaj mi!«. In Jezus: »Ni dobro otrokom vzeti kruh in ga vreči psom«. Tu je Jezus ne žali, samo ponavlja, kar je že rekel: v judovskem pojmovanju so otroci Abrahamovi potomci, psi pa so pogani, tujci. Res, "psi". Kaj bi na tej točki storili mi? Verjetno bi odšli, škandalizirani in užaljeni. Kanaanec pa ni užaljen. So pravo nasprotje občutljive osebe, ki je zlahka užaljena. Žena vztraja, polna upanja se prepusti božji dobroti. Tu je vsa njena veličina, v njenem neomajne zaupanju: "Gospod, pomagaj mi!". Njena molitev postaja vedno bolj ponižna in zaupljiva, zavrtnitev raste za zavrtnitvijo.

»Videti je, kot da bi bila na tekmovanju v skoku v višino. V tem športu se letvica z vsakim skokom dvigne za nekaj centimetrov, vse višje in višje, dokler je komu uspelo, da jo preseže. V veri se zgodi isto. Ob vsaki težavi, ki jo premagamo, Bog včasih dvigne letvico, se pravi, potreba se poveča, od nas zahteva še težje dejanje vere. Tako je Jezus storil z ženo. In tu je zadnji skok Kanaancev: res je Gospod, a tudi psi se hranijo z drobtinami, ki padajo z mize gospodarjev. Jezus, ki se je doslej s težavo zadrževal, se ne more več upirati in po svetovnem rekordnem skoku srčnega atleta veselo vzklikne, kot bi to storil navijač: Žena, tvoja vera je res velika! Naj se ti zgodi, kakor želiš! V tistem trenutku je bila njena hči ozdravljena. Toda ali je to največji čudež? Ne. Evangelij zapisuje še eno: ta Kanaanka je postala »vernica«, ena prvih, ki je prišla iz poganstva. Pionir krščanske vere. Naš prednik«.

Pomislimo: če bi ji Jezus takoj ugodil, bi ta ženska dosegla osvoboditev svoje hčerke, vendar bi se vse končalo in na koncu bi verjetno mati in hči umrli, ne da bi srečali Gospoda. Namesto tega je na ta način, med enim zanikanjem in drugim, med enim in drugim vztrajanjem, njena vera rasla, se čistila, dokler ni od Jezusa iztrgala tistega vzklika, polnega navdušenja. Koliko stvari nas nauči ta zgodba. Eden od vzrokov največjega trpljenja za vernika so neuslišane molitve. Že dneve, mesece, leta molimo za eno stvar, pa nič. Molimo za duhovne poklice, pa jih je iz dneva v dan manj. Bog se je zdi gluh. Toda ali je res tako? Ne. Zdaj vemo, kaj je bilo v Jezusovem srcu: Skoraj je »trpel«, ko je nasprotoval zavrtnitvi, trepetal je pred tveganjem, da bo ta ženska odnehala: »To je bil neznan dejavnik tudi za Jezusa: neznan dejavnik človekove svobode. Jezus je upal, da bo vera te ženske rasla, zato sta se na koncu veselila oba! Kot da bi zmagala v dvojeli! Bog torej vedno posluša, tudi ko ... ga ignoriraš! In njegovo poslušanje je že v pomoč. Z zamudo pri poslušanju Bog povzroči, da raste naša želja, da je predmet naše molitve povišan; da od materialnih stvari prehajamo k duhovnim, od časnih k večnim, od majhnih k velikim. Na ta način nam lahko in hoče dati veliko več od tistega, kar smo prvotno prosili«

Cerkev vabi k stalni molitvi za naše drage, ki jih je prizadela bolezen. Molitev za bolnike ne sme nikoli manjkati. Nasprotno! Še več moramo moliti, tako osebno kot v skupnosti. Spomnimo se na evangelijski prizor o kanaanski ženi (prim. Mt 15,21-28). Poganska žena je. Ne pripada izraelskemu ljudstvu. Poganka je, ki Jezusa prosi, naj ozdravi njeno hčer. Jezus pa, da bi preizkusil njeno vero, najprej trdo odgovori: »Ne morem. Najprej moram misliti na izraelske ovce.« A žena ne odneha – Mama, ko prosi pomoči za svoje otroke, se nikoli ne vda, bori se za otroka! – in mu odgovori: »Ko se gospodarji najedo, se tudi psičkom kaj dá.« Kot da bi mu hotela reči: »Ravnaj z mano vsaj kot s psičkom.« In Jezus ji odgovori: »Žena, velika je tvoja vera! Zgodi naj se ti, kakor želiš (v. 28)!«

V soočenju z boleznijo se zaradi človeške krhkosti tudi v družini pojavijo težave. Vendar na splošno čas boleznij prispeva h krepitvi družinskih vezi. Razmišljam, kako pomembno je otroke vse od malega vzgajati za solidarnost v času boleznij.

Vzgoja, ki hoče zaščititi pred občutljivostjo za človeško bolezen, osiromaši srca. Otroci ostanejo brezčutni do tujega trpljenja, nesposobni soočiti se s trpljenjem in doživeti izkušnjo omejitve, omejenosti.

Kolikokrat vidimo priti na delo – vsi smo jih opazili – kakšnega moškega ali ženskega z utrujenim obrazom, z držo telesa, ki govori o utrujenosti. Ko vprašamo: »Kaj se dogaja?« odgovori: »Spal/a sem samo dve uri, ker se doma izmenjavamo za dežurstvo pri sinčku, hčerkici, pri bolniku, pri dedku, pri babici.«

In nato se dan nadaljuje z delom. Res, to je junaško, to je herojstvo družin! To je skrito junaštvo, ki ga živimo, ko je nekdo bolan, ko to očka, mama, sin ali hči živijo z nežnostjo in s pogumom.

Krhkost in trpljenje naših najnežnejših in najsvetejših čustev je lahko za naše otroke in vnuke šola življenja. Pomembno je vzgajati otroke in vnuke v razumevanju te bližine v času boleznij v družini.

Ko družina čas boleznij spremlja z molitvijo ter s prisrčno in skrbno bližino svojih članov, to zanje postane šola.

(papež Frančišek)